

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA REIVINDICACIÓ FISCAL
DE CATALUNYA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

La foto
té un
preu

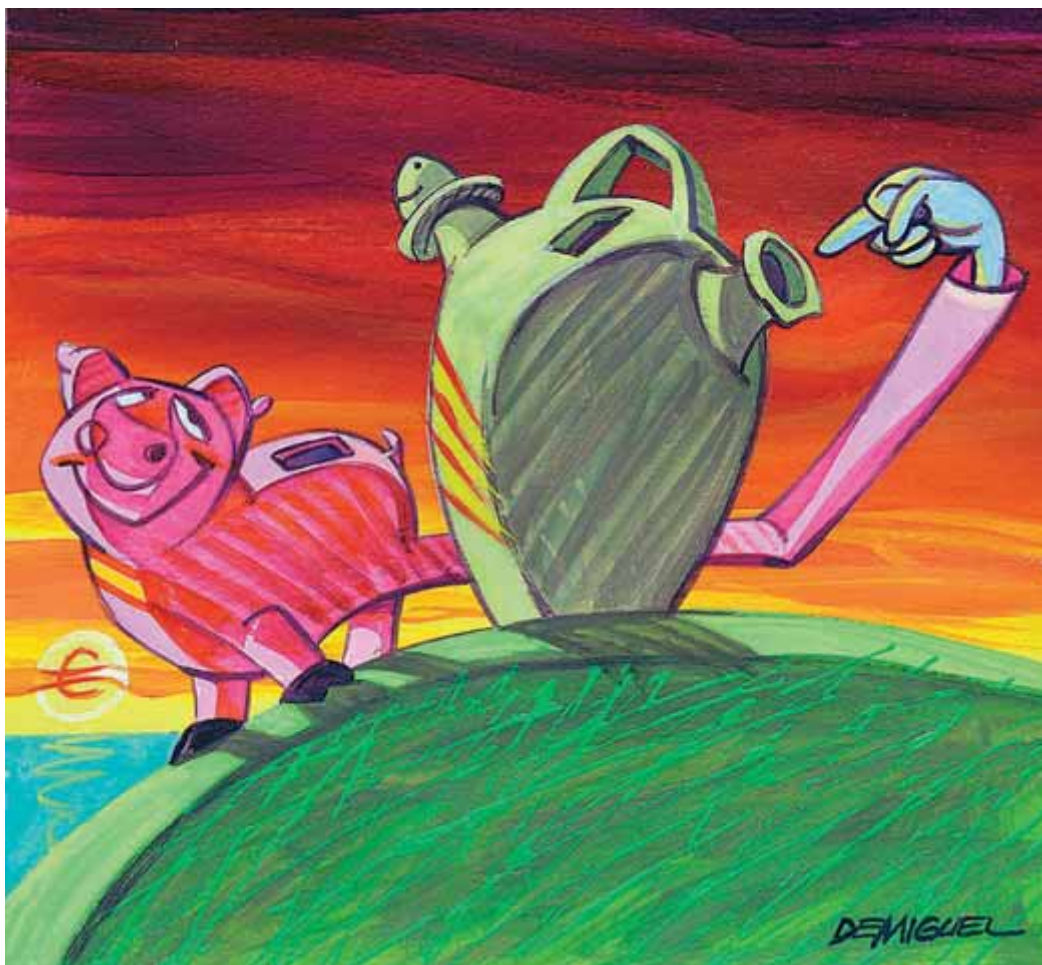
Juliol a l'Havana

Al juliol hi fa molta xafogor, al Carib, però una visita a Cuba sempre paga la pena. Passejar pels carrers de la ciutat antiga, veure dones velles fumant grans cigars davant de la catedral, portar medicaments al barri de Guanabacoa o sopar a l'Hotel Habana Libre amb una abrandada militant del Partit Comunista són experiències memorables. I si la visita es fa de la mà d'un empresari català que celebra anys de presència a l'illa, tot resseguint petjades catalanes amb el llibre de Josep Parnau (*Cuba amb bicicleta*, La Campana), el valor afegit que adquireix un viatge a un destí tropical és molt alt.

AVUI, PERÒ, EVOCARÉ UNA INTERESSANT SESSIÓ de debat acadèmic Catalunya-Espanya, organitzada per la conselleria d'Economia i Finances el mes de juliol passat a l'Hotel Habana de Barcelona. El seu objectiu era explicar a un grup d'acadèmics espanyols la proposta de finançament del govern tripartit, que fou presentada a finals d'abril del 2005. Aquell dia el conseller Castells va estar molt inspirat, amb una intervenció final realment brillant després de tres hores de debat, plena de rigor acadèmic i de passió política. Fins i tot diria que aquell dia va perdre algun amic Ebre enllà. Aquell dia ja és història, a la vista de com ha acabat tot plegat, però queda el record d'un conseller de la Generalitat donant la cara per una nova relació fiscal de Catalunya. Avui el conseller Castells, del qual trobem a faltar una roda de premsa amb algunes xifres, està molt content, però deu ser per altres raons.

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA CATALANA A L'ESTIL FORAL, participació paritària en tots els impostos suportats a Catalunya, bilateralitat efectiva per sobre de multilateralitat improductiva, preeminència de l'Estatut sobre la LOFCA, reconeixement de dèficits fiscals passats, equiparació de resultats al model foral en quinze anys, no-alteració de rànquings, veu i vot en la fixació de la quota catalana a pagar a la resta de l'Estat... de tots aquests conceptes avui ja en queda poca cosa. La proposta del govern tripartit era una bona solució per al finançament català, com també ho era la proposta inicial de CiU de limitar al 4% del PIB el dèficit fiscal. Totes dues propostes, però, van ser rebaixades en favor de la *constitucionalitat* de l'Estatut, a instàncies del Consell Consultiu, el setembre passat, gràcies al vot de PSC, PP i ICV. I ara el ministre Solbes ha enllestit la feina.

PER VALORAR LA BONDAT DEL TEXT FINAL CAL esperar; tot just s'estan filtrant als diaris alguns articles del capítol de finançament i encara queda el pas de l'Estatut pel Congrés de Diputats, amb un PSOE que convida el PP a sumar-se al consens. Pel que fa al finançament, si es compara el que s'ha publicat amb el model actual es fan alguns passos endavant. Si es compara, però, amb el model aprovat al Parlament el passat 30 de setembre, hi ha una desfiguració molt important del capítol de finançament. És un ajustament del model anterior més que no pas un canvi de model. I si el nou Estatut, que inclou alguns avenços en llengua i compe-

CARLES DE MIGUEL

“I sense una possibilitat d'acord real entre CiU i ERC el gran beneficiat és i serà el PSC, que acaba d'adquirir pàtina catalanista amb l'Estatut, però que en la retallada del text hi té tanta part de culpa com CiU o més”

tències, no suposa un canvi del model de relació fiscal, val la pena?

“HAS DE SER REALISTA, NOI”, EM VAN DIR FA POC en una tertúlia. Vaig respondre que volia ser tan realista com l'Antoni Brufau. Per una vegada La Caixa ens ensenya als catalans com s'han de fer les coses. Demanant la lluna: empresa catalana amb seu a Barcelona vol controlar el mercat energètic espanyol i llança una opa contra una empresa espanyola més gran. Jugant fort i a totes i assumint riscos potser mortals: vista l'oposició del PP, quasi segur que si torna a manar amb majoria absoluta privatitzarà, via Brussel·les, les caixes d'estalvis i llavors sí que La Caixa deixarà de ser catalana. Gas Natural va fracassar fa dos anys amb l'opa sobre Iberdrola, però va prendre nota dels obstacles que no poder salvar i dos anys més tard

ho ha tornat a provar a la primera ocasió. Avui ha arribat més lluny que la vegada anterior.

L'ACORD DEL CAP DE SETMANA PASSAT AJORNA la reivindicació fiscal de Catalunya. Potser encara no era el moment de plantar-se, de posar en evidència la injustícia i la hipocresia de la discriminació fiscal de Catalunya, que avui a casa nostra és reconeguda i acceptada cada cop més de manera transversal? És cert que CiU ha primat els seus interessos de partit, amb un acord que els catalans valorarem en referèndum i en les properes eleccions al Parlament. Aquesta decisió, però, tan legítima i respectable com la que va prendre ERC amb el Pacte del Tinell, fa més profunda l'esquerda entre els dos únics partits catalans que volen augmentar l'autogovern de Catalunya. I sense una possibilitat d'acord real entre CiU i ERC, el gran beneficiat és i serà el PSC, que acaba d'adquirir pàtina catalanista amb l'Estatut, però que en la retallada del text hi té tanta part de culpa com CiU o més.

VÁCLAV HAVEL ESCRIVIA OBRES DE TEATRE a la presó i en una d'aquestes obres manifesta la seva sorpresa per com va caure el comunisme “un diumenge a la tarda, com un castell de cartes”, i se sorprèn seguidament que el règim hagués durat quaranta anys. La causa fiscal de Catalunya entra en hibernació i el futur d'un nacionalisme català cada cop més dividit, incapaç d'una cooperació efectiva per creixents recels personals, em sembla més negre. De vegades, però, com deia també Václav Havel, “cal caure fins al fons del pou per veure com brillen els estels”.

Marçal
Sintes

Al PSC i a Iniciativa estan contents que s'hagi assolit el pacte sobre l'Estatut, i és natural. L'eix en què es mouen amb més comoditat és l'ideològic. Figura que uns són de centreesquerra i els altres d'esquerra alterglobalitzadora. Per a les seves clientele, això és el que és realment important, el que més compta, i no tant la intensitat i consistència del seu compromís catalanista. Tot al contrari passa en el cas d'ERC i de CiU. Per a ells l'eix rellevant de veritat és l'identitari, més que l'ideològic. Per tant, mentre Esquerra intenta posar-se d'acord amb si mateixa sobre com actuar, seria recomanable que, per la seva part, a la federació que lidera Artur Mas possessin fil a l'agulla a la reflexió sobre el seu discurs post-Estatut i sobre com gestionaran el desencís que s'estén entre una part de la seva gent. Vull dir que la fotografia de Mas i Duran a la Moncloa fent amb Zapatero la muntanyeta amb les mans potser va ser una proesa tàctica, potser també produirà rèdits notables, tal vegada, fins i tot, la decisió que Mas va prendre va ser la que tocava. Ara: CiU s'equivocaria si es deixés encegar per l'eufòria. El PSC i Iniciativa es trauran amb l'Estatut un pes de sobre i podran situar-se en el terreny de joc que els és propici, l'ideològic. Què farà CiU contra l'abaltiment moral de sectors clau de la seva militància i electorat? ¿Amb quin somni els pot il·lusionar? ¿Pot guanyar CiU les eleccions a la Generalitat si el combat esdevé sobretot ideològic? Que ningú no ho dubti: la foto de la Moncloa és espectacular, però té un preu. I segons com vagin les coses, un preu molt alt. m.sintes@hotmail.com